
THE DAY
THE DAM
BROKE

DREMPEL 10

De Dag Dat de Dam Brak

Niemand weet welke dag het zal zijn.

Dit is de eerste waarheid.

We kunnen plannen.

We kunnen voorzien.

We kunnen systemen, strategieën, beschermingen en reserves bouwen.

We kunnen onszelf ervan overtuigen dat de ervaring een vorm van immuniteit is.

Maar er komt altijd een dag waarop iets breekt.

Soms is het een persoon.

Soms een illusie.

Soms een project.

Soms het lichaam.

Soms een relatie.

Soms een zekerheid die we onwrikbaar achtten.

Wat die dag zo bijzonder maakt, is het feit dat we hem, bijna altijd, pas achteraf herkennen.

Wanneer het gebeurt, lijkt het een gebeurtenis.

Later begrijpen we dat het een grens was.

Ook ik heb mijn dag gehad.

Meer dan één, waarschijnlijk.

Want het leven is gul in het uitdelen van breuken.

Het vraagt niet naar je leeftijd.

Het vraagt niet naar je rol.

Het vraagt niet naar je bankrekening.

Het vraagt niet naar je cv.

Het klopt gewoon aan.

Ik herinner me een precies gevoel.

Niet de pijn.

Niet de angst.

De verrassing.

De verrassing om te ontdekken hoe snel het landschap van een leven kan veranderen.

De ene dag lijkt alles stabiel.

De dag erna wordt de stabiliteit een herinnering.

En je betrapt jezelf erop dat je de puinhopen bekijkt van iets wat je permanent achtte.

Het is op dat moment dat je een van de grote illusies van het bestaan ontdekt.

We denken te lijden om wat we verliezen.

Heel vaak lijden we om wat we voor eeuwig hielden.

Het verlies vernietigt een gebeurtenis.

De desillusie vernietigt een overtuiging.

En de overtuigingen hebben diepe wortels.

Wanneer er echt iets breekt, is de eerste impuls te repareren.

Het is menselijk.

We zoeken onmiddellijk een oplossing.

Een verklaring.

Een remedie.

Een schuldige.

Wat dan ook, om maar niet te aanvaarden dat sommige dingen niet in de oorspronkelijke vorm herbouwd kunnen worden.

Ook ik heb die strijd gevoerd.

Zoals iedereen.

De strijd tegen de evidentie.

Want de evidentie is bruut.

Ze onderhandelt niet.

Ze troost niet.

Ze bestaat.

En dat is het.

Er zijn momenten waarop het leven je de tijd niet gunt om je voor te bereiden.

Het duwt je de transformatie in.

Of je wilt of niet.

Daar ontdek je wie je bent.

Niet wanneer alles werkt.

Wanneer iets ophoudt te werken.

Niet wanneer je ontvangt.

Wanneer je verliest.

Niet wanneer je bouwt.

Wanneer je een deel van de constructie ziet instorten.

Veel mensen stellen zich de veerkracht voor als een heldhaftige eigenschap.

Ik heb haar altijd anders gezien.

De veerkracht is geen kracht.

Ze is aanpassing.

De kracht zegt:

“Ik zal weerstand bieden.”

De veerkracht zegt:

“Ik zal me transformeren.”

En het verschil is enorm.

Want sommige stormen kunnen niet overwonnen worden.

Ze kunnen alleen doorstaan worden.

In de loop van mijn leven heb ik mensen ontmoet die veel meer hadden verloren dan ik.

Mensen die hele werelden hadden zien instorten.

Families.

Gezondheid.

Zekerheden.

Dierbaren.

Door hen te observeren leerde ik een fundamentele les.

De pijn vernietigt niet noodzakelijk een mens.

Vaak vernietigt hij het beeld dat die persoon van zichzelf had.

En dat is een heel andere vernietiging.

Wanneer de pijn komt, dwingt hij ons om ons zonder maskers te tonen.

Zonder titels.

Zonder rollen.

Zonder beschermingen.

Alleen wij.

En dat wat overblijft.

In het begin is deze blootstelling beangstigend.

Daarna wordt ze een vorm van waarheid.

Want eindelijk houden we op met toneelspelen.

Ik herinner me een fase van mijn leven waarin alles wat ik belangrijk achtte tegelijkertijd leek te wankelen.

Het was niet één enkele crisis.

Het was een samenloop.

Alsof het lot had besloten alle vragen op hetzelfde moment te presenteren.

Het was een moeilijk seizoen.

Maar vandaag zou ik het niet uitwissen.

Om een eenvoudige reden.

Het heeft me getoond wat echt was.

Wanneer een huis brandt, verlies je niet alleen wat vernietigd wordt.

Je ontdekt ook wat het vuur weerstaat.

De crises hebben deze functie.

Ze scheiden het essentiële van het overbodige.

Met een bijna wrede precisie.

Mensen die centraal leken, worden irrelevant.

Mensen die ogenschijnlijk marginaal zijn, worden onmisbaar.

Ambities die enorm leken, verliezen plotseling betekenis.

Kleine dingen krijgen een immense waarde.

Een omhelzing.

Een telefoontje.

Een aanwezigheid.

Een oprecht woord.

Het leven herschikt de prioriteiten zonder om onze instemming te vragen.

En misschien is het zo goed.

Want veel van wat we werkelijk leren ontstaat uit die breuken.

Niet uit de continuïteit.

Uit de onderbreking.

Terugkijkend merk ik dat de dag waarop alles brak niet ook de dag was waarop alles eindigde.

Het was de dag waarop iets anders begon.

Maar deze waarheid begreep ik niet meteen.

Ik begreep haar later.

Veel later.

Toen de puinhopen al waren begonnen fundamenten te worden.

Toen de wonden al waren begonnen littekens te worden.

Toen de angst plaats had gemaakt voor het begrip.

Er bestaat een vraag die de tijd aan ieder mens stelt.

Vroeg of laat.

Ze gaat niet over succes.

Ze gaat niet over geld.

Ze gaat niet over prestige.

De vraag is veel eenvoudiger.

“Wat doe je wanneer iets breekt?”

Sommigen stoppen.

Sommigen verbergen zich.

Sommigen geven de wereld de schuld.

Sommigen leren.

Ik heb geprobeerd te leren.

Niet altijd goed.

Niet altijd snel.

Maar genoeg om één ding te begrijpen.

De breuk is niet het einde van het verhaal.

Het is het einde van de vorige illusie.

En tussen de twee bestaat een enorm verschil.

Want elke keer dat iets breekt, wordt er ook iets onthuld.

Het karakter.

De relaties.

De waarheid.

Het essentiële.

En wanneer het stof eindelijk neerdaalt, wanneer het lawaai ophoudt de lucht te vullen, wanneer de pijn zijn meest agressieve stem verliest, blijft er een stille vraag.

Niet:

“Waarom is het gebeurd?”

Maar:

“Wie ben ik daarna geworden?”

Het is uit die vraag dat het volgende hoofdstuk ontstaat.

Want de dag waarop alles brak, vernietigde niet alleen iets.

Hij dwong me te ontdekken wat overeind zou blijven.